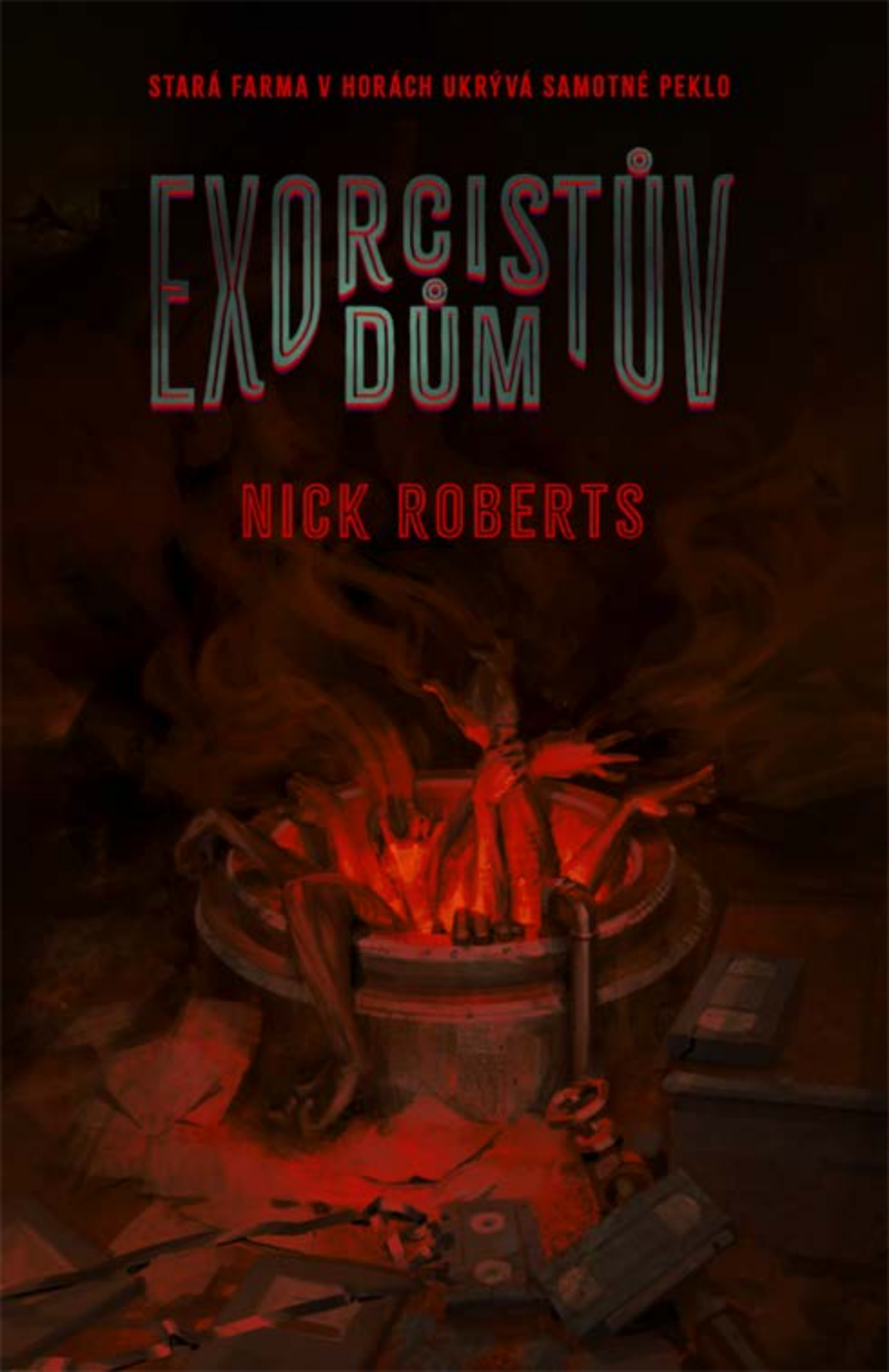


STARÁ FARMA V HORÁCH UKRÝVÁ SAMOTNÉ PEKLO

EXORCISTŮV DŮM

NICK ROBERTS



EXORCISTŮV
DŮM

Copyright © 2022 Nick Roberts

Všechna práva vyhrazena.

*Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Translation © Jitka Čupová, 2023

Cover © Filip Štorch, 2023

© DOBROVSKÝ s.r.o., 2023

twitter.com/knihydobrovsky

www.facebook.com/KnihyDobrovsky.cz

ISBN 978-80-277-3616-4 (pdf)

EXORCISTŮV DŮM

NICK ROBERTS



přeložila Jitka Čupová

FOBOS

OBSAH

PROLOG

KAPITOLA 1

KAPITOLA 2

KAPITOLA 3

KAPITOLA 4

KAPITOLA 5

KAPITOLA 6

KAPITOLA 7

KAPITOLA 8

KAPITOLA 9

KAPITOLA 10

KAPITOLA 11

KAPITOLA 12

KAPITOLA 13

KAPITOLA 14

KAPITOLA 15

KAPITOLA 16

KAPITOLA 17

KAPITOLA 18

KAPITOLA 19

KAPITOLA 20

KAPITOLA 21

KAPITOLA 22

KAPITOLA 23

KAPITOLA 24

KAPITOLA 25

KAPITOLA 26

KAPITOLA 27

KAPITOLA 28

KAPITOLA 29

KAPITOLA 30

KAPITOLA 31

KAPITOLA 32

Poděkování

Pro Amy

PANDEMONIUM (PODSTATNÉ JMÉNO)

Definice

1. divoká vřava (způsobená hněvem nebo vzrušením v davu lidí): chaotická situace
2. *s velkým počátečním písmenem*: hlavní město pekla v Miltonově *Ztraceném ráji*
3. *s velkým počátečním písmenem*: kraje pekelné: PEKLO

SLOVNÍK MERRIAM-WEBSTER

PROLOG

BŘEZEN 1993,
JIHOZÁPADNÍ ČÁST ZÁPADNÍ VIRGINIE

STAŘEC ŠKRTL SIRKOU O BALVAN, NA NĚMŽ PRÁVĚ SEDĚL. Plamínek přiložil k dýmce a potáhl z ní, aby zapálil tabák. Jeho zestárlou tvář ve tmě osvětila jantarová záře.

Klid uprostřed noci.

Na obloze jasně zářily hvězdy. I když během dne zažil spoustu zla, tohle byl pořád ještě kraj Boží. Pohlédl na svou rozlehlou farmu, která se táhla až daleko k propasti. Byl rád, že toho není moc vidět. Poslední dobou na práci kašlal a hospodářství chátralo.

Baf, baf, potahoval z dýmky a k nebi se vznášely obláčky dýmu. Dům, kde prožil posledních čtyřicet let, stál asi padesát metrů za ním. Snažil se, co to šlo, nevšímat si zvuků, které z něj vycházejí. Místo toho pozoroval souhvězdí. Rozeznával mezi nimi známé nebeské filuty: Oriona i s tím jeho zatraceným pásem; tu drobnou červenou tečku, co se jí říká Betelgeuze; Velký a Malý vůz. Svítí tam nahoře celý jeho život a on si až teď našel chvíli, aby si je s obdivem prohlédl.

Zezadu se k němu blížilo rytmické ťapání nohou. Byl to Buck, jeho bloodhound. Mohutný pes se zastavil u starce a začal do něj strkat čenichem. Muž nechal hvězdy hvězdami a nervózního psa objal.

„To je dobrý, Bucku,“ řekl a párkrát ho konejšivě poplácal.

Pes i přesto zakňučel.

„Dal bych ti čouda, aby ses uklidnil, kdybys o to stál,“ řekl stařec a přiblížil dýmku k Buckovi.

Pes si odfrkl a ucouvl.

„Máš recht. Tohle není pro každého.“

Buck se otřepal a lehl si na zem vedle pánova balvanu.

V domě za nimi bouchly dveře. Buck pohlédl na svého pána a vydal ze sebe přidušené zakňučení.

„Jen se podívej na ty obrázky na nebi, Bucku,“ řekl a namířil fajfku na Oriona.

„Támhle ten je prej jeden z nejvášnivějších lovců, jakýho kdy svět viděl. Měl bys ho držet v úctě, starochu. Kdybys byl jeho pes, s tím tvým skvělým nosem by na nás ostatní už žádná zvěř nezbyla.“

Buck zvedl oči od starcovy dýmky ke hvězdám. Vtom nastražil plandavé uši, když se za nimi ozvalo tříštění skla. Zakňučel a nejspíše se posunul.

„Já to slyším, Bucku, neboj.“

Stařec se rozhodl, že se nebude ohlížet. Pomyslel na nůž, který měl schovaný v montérkách, a přemýšlel, jestli je lepší Bucka rovnou utratit, nebo ho má nechat běhat volně po farmě a postarat se raději o sebe. Došel k závěru, že staré psisko je dost mazané na to, aby se bez něj obešlo, a tím pro něj byla tahle otázka uzavřena.

Stařec se postavil a zjistil, že mu mezitím zmrtvěl zadek. Buck následoval jeho příkladu a zpozorněl. Muž si protáhl bolavé tělo, jak jen to šlo. Pak si dal posledního šluka a položil kouřící dýmku na balvan.

„Hádám, že je načase s tím vším skoncovat,“ řekl a pohlédl na Bucka. „Chci, abys zůstal pěkně tady na místě, starochu.“

Buck sklonil hlavu na stranu.

„A teď mě dobře poslouchej, ty tvrdohlavej mizero. I kdyby z toho baráku šel sebevětší kravál, zůstaneš sedět pěkně tady na zadku. Víím, že bys nejraději prohnal to, co je vevnitř, ať už je to cokoli, ale ničemu bys tím nepomoh. Akorát by tě to zabilo.“

Buck seděl, ani se nehnul.

„Lehni!“

Buck poslechl. Stařec se otočil a pohlédl k domovu. V jednom oku mu zaškubalo a dlaně se mu sevřely. Už by ani nedokázal spočítat, kolikrát něco takového zažil, jenže tentokrát to bylo jiné. Teď šlo o jeho dům.

„Hele, Bucku,“ řekl psovi, který ležel vedle balvanu. „Jestli tě do rána nezavolám, klidně běž a sežer jednu slepici. Napít se můžeš v rokli. Však ty už si poradíš.“

Buck si položil hlavu mezi packy a zavřel oči. Stařec vykročil k domu a cestou odříkával modlitbu.

„Drahý Otče na nebesích, modlím se, abys stál při mně v tento temný čas. Modlím se, abys mě zbavil strachu a místo něj mě naplnil svou láskou a vřelostí.“

V jednom z oken ložnice v horním patře domu se mihl stín. Starý muž se zachvěl, ale kráčel dál.

„Modlím se, abys mi dal sílu bojovat proti zlu, které je přede mnou. Vždy jsi stál při mně a já víím, že ani teď mě neopustíš.“

Vkládám do Tebe svoji víru, Pane, a modlím se, ať skrze mne vykonáš svou vůli.“

Z domu se ozval ženský smích. Stařec zavřel oči a postupoval dál. Po tváři se mu skutálela slza.

„Modlím se ve jménu Ježíše. Amen.“

Setřel si slzu a otevřel oči. Sáhl si za límec košile, vytáhl odtamtud krucifix na řetízku a políbil ho. Pak ho zastrčil zpátky a přitiskl si ho na srdce. Dělal mu dobře, že ho tam cítí.

Po pár dalších krocích se zastavil u přední verandy. Všiml si, jak se stromy po obvodu pozemku sklání ve větru. A pak ho ucítil i on. Jarní vánek byl teď v noci chladný. Rozcinkala se větrná zvonkohra. Houpačka na verandě se začala kymáčet tam a zpátky a strašidelně při tom vrzala. Za jiných okolností by mu to připadalo jako poklidná noční scéna.

Stařec se naposledy zhluboka nadechl a stoupl na dřevěná prkna verandy. Bezmyšlenkovitě po ní přešel a popadl chatrné síťové dveře. Tiše je otevřel a zůstal hledět na vstupní dveře, kterými prošel už tolikrát v životě. Právě teď na nich viděl jen samé vady – oprýskaný lak, praskliny ve dřevě. Věděl, že se jeho mysl chytá čehokoliv, jen aby nemusel vejít do domu.

Zevnitř se ozval dětský smích. Otevřel dveře tak prudce, až málem vpadl dovnitř. Ocítl se ve tmě, kterou protínalo jen měsíční světlo, jež dovnitř pronikalo kuchyňskými okny. Ve vlastním domě bohuďák nepotřeboval svítit, aby trefil, kam potřeboval. Zůstal stát mezi dveřmi. Schody vedoucí do patra byly tři metry před ním. Obývací se nacházel napravo a kuchyň nalevo. Podíval se doprava. Jak si pomalu zvykal na tmu, začal v prázdném obývacím rozeznávat obrysy nábytku. Dům byl velmi tichý a zdánlivě opuštěný.

Jelikož v patře byla pouze jedna okenní klimatizační jednotka, teplota uvnitř domu se měnila souběžně s tou venkovní. Dnes v noci tu ale bylo nezvykle vlhko. Stařec stál uvnitř sotva pár chvil a už

cítil, jak se mu na čele perlí pot. Rozhlížel se kolem sebe. Všechno vypadalo jako obvykle. Tiše postoupil o pár kroků dál po dřevěné podlaze.

Pořád tu bylo až příliš velké ticho.

Bokem napřed postupoval krok-sun-krok až do kuchyně. Podíval se doleva na stůl u zdi, kde stále ještě ležel jeho jediný talíř s naplň snědenou vepřovou kotletou, obloženou kousky mrkve. Došel ke skříňkám nad lednicí a jednu z nich otevřel. Uvnitř ležel lesklý kovový předmět, na němž se teď odráželo měsíční světlo. Vytáhl z police šestiraňák a vyklopil otáčivý válec. Byl plně nabitý, přesně jak ho tu nechal. Odjistil zbraň a zastrčil si ji do boční kapsy montérek.

Oběma rukama co nejtíšeji otevřel dveře lednice. Pokoj ozářilo jasné žluté světlo a stařec si všiml, že všechny nože, co má v domě, jsou zabodané do stropu.

„Pro smilování Boží,“ zašeptal.

I když tuhle ukázkou síly už jednou viděl, spatřit něco takového ve vlastním domě ho zasáhlo mnohem citelněji. Bylo pro něj snazší ocitnout se uprostřed noční můry někoho cizího, kdo ho přivolal na pomoc, jelikož věděl, že až bude s prací hotov, může se vrátit do bezpečí vlastního domova.

Stařec zamručel, aby ze sebe ten pocit setřásl. Podíval se k zadnímu rohu lednice, kde měl uloženou zavařovací sklenici. Obsahovala čirou tekutinu, kterou by kdokoliv jiný nejspíš považoval za domácí pálenku. Na kovovém víku byl kousek lepicí pásky a na něm malý černý křížek vyvedený černou fixou. Vzal láhev a tiše lednici zavřel. Pak stočil pohled ke dveřím do sklepa na protější straně kuchyně. Věděl, že odtamtud to přišlo – to zlo. Právě teď tam ale nebylo nic než tma a ticho. *Ta věc chce, abych polevil v ostražitosti.*

Když se přesvědčil, že je v místnosti stále sám, položil zavařovačku na kuchyňský pult a odšrouboval víko. Z kapsy vytáhl pistoli, zlomil

hlaveň a vyprázdnil válec. Do otevřené dlaně mu padlo šest nábojů ráže .357. Jeden po druhém je pouštěl do nádoby se svěcenou vodou.

Vtom se za ním ozvalo bouchnutí okenic, které přirazil silný poryv větru. Stařec úlekem nadskočil a upustil zavařovačku. Při dopadu na tvrdou dlažbu se sklenice roztříštila a voda, náboje i střepy se rozlétly po podlaze.

„Dobrý Bože.“

S námahou poklekl. I když byl aktivnější než většina lidí jeho věku, nebyl tak ohebný, jak by si přál. Ztěžka se opřel o koleno a s útrpným výrazem šátral po nábojích, na které dosáhl.

Pohlédl do dlaně a napočítal jen tři. Ostatní se nejspíš odkutálely někam dál.

„Budou muset stačit,“ řekl si a bolestivě se opět postavil.

Abý se dál nezdržoval, vložil je do prázdných komor revolveru. Zavřel zbraň, odjistil ji a zasunul zpátky do kapsy. Procházel úzkou kuchyní a snažil se pokud možno nešlapat na střepy.

Když se blížil k obýváku, zaslechl, jak někdo běží nahoru po dřevěných schodech. Na moment se mu zastavilo srdce a zavřel oči.

„Bože na nebesích, stůj při mně v této těžké chvíli. Snažně tě prosím. Dej mi sílu,“ šeptal.

V horním patře se přibouchly dveře ložnice. Něco mu chodilo přímo nad hlavou. Podíval se na nože zabodnuté ve stropě. Seshora se ozvalo žuchnutí a nože se zakymácely ze strany na stranu. Stařec vyvalil oči, když se ozvala další rána do podlahy. Nože se uvolnily. Vyběhl z kuchyně právě ve chvíli, kdy nože s řinčením dopadly na zem a jeden z nich se zabodl do jeho vepřové kotlety.

Za více než šedesát let života na této zemi neměl nikdy potíže se srdcem, ale teď měl dojem, že mu bije z posledních sil. Snažil se zklidnit dech a soustředit se na úkol, který měl před sebou. Z ložnice se ozval smích. Hloubkou a silou hlasu nepřipomínal nic, co

kdy vyšlo z lidské bytosti. Stejně náhle jako se smích ozval, tak i zmlknul. *Je to v mojí hlavě.*

A znovu to ohlušující ticho. Stařec sáhl do kapsy a vytáhl z ní pistoli. Zpod košile vyndal křížek, co měl na řetízku okolo krku, a nechal si ho volně viset přes montérky. Když byl hotov, přešel napříč obývánkem a začal stoupat do schodů.

Jeden krok...

Druhý krok...

Třetí krok...

Nahoře byly hned vedle schodiště dveře do šatny, dál nalevo dveře do pokoje a na druhém konci chodby vpravo pak dveře do ložnice. Jakmile vystoupal na úroveň, odkud dohlédl na konec chodby, zastavil se. Dveře ložnice byly zavřené a všude panoval klid. V uších mu tloukl srdeční tep. Škvírou pod dveřmi prosvítal měsíční svět.

Zíral do chodby a čekal. Vtom se lekl, když se za dveřmi objevil stín malých nožek, které proběhly okolo. Zůstal však potichu a zachoval klid. Připomněl si, kolikrát už musel v minulosti čelit zlu, a na chvíli sám sebe přesvědčil, že tohle není nic nového. Začal opět stoupat po schodech.

Čtvrtý krok...

Pátý krok...

Šestý krok...

Posledním krokem došel na vrchol schodiště a otočil se doprava. Se zbraní v natažených rukou postupoval k zavřeným dveřím ložnice.

„Ve jméno—“ Než to stačil doříct, přepadl ho kašel. V patře byla vlhkost ještě větší a visela ve vzduchu jako mokrá deka. Odkášlal si.

„Ve jménu Ježíše ti nařizuju opustit můj dům a vrátit se zpátky tam, odkud jsi přišel!“

Z pokoje byl slyšet pohyb a stařec pohlédl na stíny, které se mu míhaly před nohama. Někdo se zastavil přímo za dveřmi.

„Řekl jsem...“

„Merle?“ ozval se zpoza dveří známý ženský hlas.

Stařec cítil, jak se mu srdce zase na chvíli zastavilo.

„Merle, to jsem já,“ řekla ta žena.

Znělo to, jako by předtím plakala. Nemohl uvěřit svým uším. Jeho mysl nedokázala pochopit, co – koho – právě slyšel.

„Gertie?“ řekl konečně, když zdvihl hlavěň a přestal mířit na dveře.

„Ano, Merle. Jsem to já, Gertie.“

Kdyby neměl za sebou nedávnou tragédii, k níž došlo ve sklepě, byl by silnější – byl by schopný prohlédnout tyhle triky, jako to dokázal vždycky. Když ale viděl, co se stalo té ubohé dívce, všechno mu už bylo jedno. *Nikoho nemáš a neumíš už ani dělat svoji práci.*

Stařec přistoupil o krok blíž, jako kdyby chtěl tu nebohou ženu přes dveře obejmout.

„Ach, Gertie,“ povzdechl si. „Strašně jsi mi chyběla.“

Začaly mu stoupat slzy do očí, a tak je zavřel a poslouchal hlas svoji ženy. Škvírou pod dveřmi začala do chodby pronikat jantarová záře a za ní hustý oranžový kouř. Stařec to však neviděl. Nezaregistroval ani pach síry, který se rychle šířil vzduchem.

„Taky jsi mi chyběl, Merle.“

Starý muž přitiskl tvář ke dveřím a cítil, jak jsou teplé. Zevnitř se ozval dětský smích.

„Kdo je to?“ zeptal se celý rozrušený.

„Přece víš, kdo to je.“

„Je to snad...“ Starý muž nebyl s to vyslovit jméno synka, který zemřel v pouhých osmi letech, poté co ho uštknul had.

„Ano,“ odpověděla žena.

„Tati?“ ozval se zpoza dveří dětský hlas.

Muž padl na kolena, aby měl hlavu ve stejné výšce jako jeho syn, kterého neviděl už několik desítek let.

„Můj chlapec! Můj chlapeček!“ vzdychl, načež opět přitiskl tvář ke dveřím a začal hladit jejich dřevo. Dveře byly stále teplejší, ale on si toho nevšímal.

„Tati, půjdeš sem za námi?“

„To víš, že jo, chlapče,“ odpověděl muž, a když se zvedal, necítil žádnou bolest v kostech. Zbraň držel v pravačce, a aby se postavil, opřel se dlaní o dvevní kouli.

Rukou mu projela prudká bolest, když mu rozžhavený kov popálil kůži. Náhle byl opět při smyslech a pohlédl na spáleninu na dlani, která ho probrala z poblouznění. Všechno kolem sebe teď vnímal zcela jasně. Viděl žlutý kouř valící se pod dveřmi, viděl oranžovou záři mihotajících se plamenů, cítil štiplavý zápach a uvědomil si, co znamená ta rozpálená klika.

Oheň pekelný.

Najednou jasně slyšel zvuky požáru v ložnici, který nabíral na síle. Hučící oheň začal pronikat stěnami a šířil se stropem ložnice až ke střeše.

„Dáblové!“ vykřikl stařec a znovu namířil zbraň proti dveřím.

Z boku montérek si vytáhl cíp bílého tílka, uchopil přes něj rozpálenou kliku, otočil s ní a otevřel dveře. Náhlý příval kyslíku do pokoje způsobil, že do chodby vyšlehl oheň a starce pohltily plameny.

Merle padl na bok, zběsile se válel po zemi a křičel jako o život. Ze stropu se uvolnil ohořelý trám, padl mu přes hrudník a zlámal mu žebra. Vzduch byl příliš horký a prosycený kouřem, než aby se dal dýchat, a Merle se brzy začal dusit a ztrácet vědomí. Z hořícího stropu se na něj šklebila temná postava. Dobře věděl, že až bude mrtvý, ta bídná věc se odplazí zase zpátky do sklepa. Zatím si to však užívalo představení.

„Gertie...“ Hlava mu padla na stranu a jeho hlas utichl. Z úst mu vytékal pramínek krvavých slin. V kouři před sebou spatřil obraz své ženy a svého dítěte a jeho bolest zmizela.

Plameny nad ním šlehaly, dokud se celá střecha nezřítla. Do vzduchu se vznesl kouř, který i s doznívajícím smíchem odnesl večerní vánek.

KAPITOLA 1

BŘEZEN 1993,
JIHOZÁPADNÍ ČÁST ZÁPADNÍ VIRGINIE

BYLO 14.28, ŠESTATŘICETILETÝ DANIEL HILL SEDĚL VE SVÉ ORDINACI a před sebou měl plačící ženu. Přistihl se, jak kouká na hodinky, což je ze strany psychologa velké faux pas. Nikdy nedopusťte, aby si pacient všiml, že kontrolujete čas. Pokud totiž nabyde dojmu, že plýtvá vaším časem, v lepším případě se urazí, v tom horším si uvědomí, že dokonce i člověku, kterému platí za to, aby ho vyslechl, jsou jeho problémy úplně ukradené, a tak odejde domů a dá si svůj poslední chemický koktejl.

Obvykle to nedělal. Od rána byl ale duchem poněkud nepřítomný, a kdo mu to taky mohl mít za zlé? Právě dnes měl totiž uzavřít smlouvu na koupi nového domu – šlo o třicetiakrový pozemek ležící na jihu Západní Virginie. Dům stál na okraji malé, avšak rozrůstající se části města, asi třicet kilometrů od nové chemičky, která se měla brzy otvírat. Víc pracovních míst, víc lidí a víc peněz znamená vyšší ceny nemovitostí.

Znovu se podíval na hodinky: 14.29.

Tuhle část své práce nesnášel. Bylo mu jasné, že ta ubohá paní není ani v půlce svého uplakaného příběhu a on ji bude muset během minuty přerušit. Sarah, které bylo něco přes čtyřicet, se po

šesti sezeních strávených s kapesníkem v ruce konečně dostávala k tomu, že je jí manžel možná nevěrný. Kdyby to nebylo zrovna dnes, schůzku by o fous protáhl.

Vtom se ozval alarm jeho telefonu a Daniel sebou trhnul. Sarah přestala mluvit.

„Promiňte. Zapomněl jsem, že jsem si nastavil budík.“

„To je v pořádku, pane doktore,“ řekla Sarah.

„Nejsem doktor,“ opravil ji Daniel. „Jsem magistr psychologie.“ Při zmínce o téhle své akademické Achillově patě se nejistě pousmál. Kdyby jeho žena Nora před šestnácti lety neotěhotněla, usiloval by o doktorát. Od té doby ho štve, že to musel vzdát.

„Už nám vypršel čas?“ zeptala se Sarah.

„Bohužel ano. Musím vyrazit na druhý konec města vyřídit nějaké osobní záležitosti. Příští týden v tom můžeme pokračovat.“

Napadlo ho, že teď nejspíš působí přesně jako její nevěrný manžel, a uvědomil si, jaká je v tom ironie. Za daných okolností však potlačil sebemenší náznak svého černého humoru.

„Děkuju, pane dok– Chci říct pane...“

„Klidně jen Danieli,“ řekl s úsměvem a vstal.

Sarah také vstala a otočila se ke dveřím.

„Děkuju, Danieli.“

„Leslie vás vyprovodí,“ dodal a přitiskl si psací podložku na prsa.

Sarah vyšla z ordinace a Daniel za ní zavřel dveře. Opět se podíval na hodinky: 14.31. Do tří, kdy měla být smlouva uzavřena, musel stihnout dvacetiminutovou jízdu přes město. Nora určitě dorazí s předstihem a on by ji nerad nechával dlouho čekat. Jako středoškolská učitelka přírodopisu měla právě letní prázdniny a na podzim, začátkem nového školního roku, plánovala nastoupit na mateřskou dovolenou. Věděl, že se jí nechce přestupovat na jinou školu a zmeškat prvních pár měsíců na novém pracovišti, ale přesto souhlasila a on jí za to byl vděčný.

Odhodil podložku na velký dubový stůl a trochu si povolil kravatu. Měl na sobě svou oblíbenou modrou košili, vestu a hnědé kalhoty. Ztěžka usedl do polstrovaného otočného křesla a vyčerpaně si oddechl.

Tohle byl šestý rok, co vede soukromou psychologickou praxi, a jeho klientela se každým rokem rozrůstá. Podíval se na diplomy, které mu visely na zdi, a pak na masivní knihovnu, plnou publikací o lidské fyziologii, chemických procesech v mozku, emočních poruchách, závislostech, o léčbě traumatu a dalších tématech.

Doprával si pět minut na odreagování. Zasloužil si je. Už si ani nepamatoval, kdy se naposledy po odchodu posledního pacienta nespával na něco měkkého. Přestože se živil nasloucháním a mluvením s lidmi, byl silný introvert. Neustálá komunikace ho vyčerpávala, ale vynášelo to.

Ještě čtyři minuty, pak se zvedne a vyrazí do města. Opřel se zády o opěradlo a zavřel oči. Hluboce dýchat. Nádech nosem a výdech ústy. Cítil, jak se mu zpomaluje srdeční tep. Když ovládl dýchání a zklidnil mysl, uklidnily se mu i nervy. Veškerou pozornost soustřeďoval na svůj dech. Kdykoliv se mu v hlavě vynořila nějaká zbloudilá myšlenka, vrátil se zpátky ke vnímání vzduchu, který mu plynule proudil do plic a zase ven. Odtikávaly poslední minuty a on byl opět plný energie. Vítězství ducha nad hmotou.

Když vyšel s kufříkem v ruce z ordinace, Leslie právě dokončovala každodenní papírování.

„Hodně štěstí se smlouvou,“ řekla s úsměvem.

„Díky, Les. Budete ode mě ještě něco potřebovat?“

„Kdepak, šéfe. Hezký víkend,“ řekla, zatímco ťukala do počítače.

Leslie už bylo hodně přes čtyřicet a jako asistentka byla naprosto skvělá. Byla jeho druhou kolegyní na této pozici a pracovala u něj posledních pět let. Byla nižšího vzrůstu, což ale žádný z Danielových pacientů nemohl vědět. Celý den totiž seděla za stolem, kde

neustále něco plánovala, organizovala a vyplňovala. Daniel netušil, co by si bez ní počal.

„Hezký víkend i vám. A kdybyste něco potřebovala, zavolejte.“

Zkontroloval svůj vzhled ve zpětném zrcátku auta. Černý kabriolet BMW 325i dostal jako dárek od své ženy k prvnímu výročí své soukromé praxe. Líbilo by se mu jakékoliv auto, které by mu k takové příležitosti vybrala, ale černý bavorák byl trefa do černého. Ujistil se, že světlehnědé vlasy má pečlivě učesané, a zkontroloval, zda mu něco nezůstalo mezi zuby. Když byl s výsledkem spokojený, dal si mentolku a nastartoval. Podíval se na digitální hodiny v autě: 14.39.

O devatenáct minut později už vjížděl na volné parkovací místo před advokátní kanceláří Gratzel & Gratzel. Vybavil si, jak se s Norou tomu názvu nasmáli. Daniel je tehdy přejmenoval na „Grázl a Grázl“. Při pohledu na ceduli se i teď musel znovu pousmát.

Nora sledovala Daniela, jak parkuje, a vystoupila ze svého kombíku Chevrolet Caprice. Byla v šestém měsíci těhotenství, ale pohybovala se se svou obvyklou grácií. Daniel otevřel dveře svého auta a málem ji tím zasáhl do břicha.

„Bože, Danieli, dávej pozor,“ řekla, když instinktivně ucouvla.

Daniel si uvědomil, co málem provedl, a překvapeně zamrkal.

„Promiň!“ omluvil se, načež vystoupil a přibouchl dveře.

Nora se přes to přenesla a přinutila se k úsměvu. Daniel ji objal a dal jí pusku na čelo.

„Jak se dneska cítíš?“

„Dobře. Holčička je od rána čilá,“ řekla a poškrábala se na břichu.

„Opravdu je to tak?“ zeptal se Daniel a poklekl na jedno koleno, aby byl blíž ke své nenarozené dceři. „Měla jsi dnes perný den, ty moje malé překvapeníčko?“

Nora se pousmála a rozhlédla se po parkovišti, jestli je někdo nesleduje.

„Překvapeníčko?“ zeptala se nechápavě.

„No, nejdřív jsem chtěl říct ‚chybičko‘ nebo ‚nehodičko‘, ale pak jsem si to rozmyslel.“

„Kdybych tě teď dokázala kopnout do nosu, aniž bych tím ohrozila miminko, hned bych to udělala,“ dobírala si ho.

Daniel se obrátil zpátky k dítěti.

„Neplánovaná, ale milovaná holčičko, jsi připravená pomoci mámě a tátovi koupit nový dům na venkově? Stěhujeme se o stát níž na jih na velkou třicetiaarovou farmu! Těšíš se?“ pronesl Daniel s úsměvem a podíval se na Noru, která na něj láskyplně shlížela.

„Tak už vstávej,“ řekla s mírným ruměncem ve tváři.

„Zlatičko, tvoje máma si myslí, že táta je blázen, když chce koupit farmu v Západní Virginii, ale my ji moc pěkně opravíme a pak ji za moc peněz prodáme. Ptáš se, co jsou to peníze? Až budeš starší, všechno ti to vysvětlím.“

Nora popadla Daniela za vlasy, aby ho konečně zdvihla na nohy. Ten se zasmál a postavil se.

„Nemyslím si, že jsi blázen, když chceš koupit farmu,“ řekla. „Myslím si, že bude náročné přestěhovat se víc než hodinu cesty od tvé kanceláře do jiného státu a bydlet v domě, který bude vyžadovat spoustu práce, a navíc stojí na třiceti akrech zemědělské půdy, což bude taky vyžadovat spoustu práce. Nemluvě o tom, že já jsem v šestém měsíci...“

„Jak se ti vlastně poštěstilo vzít si chlapíka s takovými ambicemi?“

„O těch svých ambicích pak můžeš povídat své patnáctileté dceři, až bude muset trávit letní prázdniny na farmě v Západní Virginii.“

„Aspoň z ní vyroste silná osobnost.“

Nora jen pozdvihla obočí.

„A kde je vlastně Alice?“ zeptal se Daniel. „Myslel jsem, že bude chtít jet s tebou?“

Nora se nevěřicně zasmála.

„Nechce se na téhle akci nijak podílet. Když jsem odcházela, byla u sebe v pokoji a vyprávěla do telefonu nějaké své kamarádce, jak je k ní život nespravedlivý.“

„Sama víš, že je to jen na čas.“

„Pro holku v jejím věku to znamená *navěky*.“

„Slíbím jí, že jí k šestnáctinám koupím auto. Uvidíš, že ji to obměkčí,“ řekl Daniel.

Nora obrátila oči v sloup. Danielovi bylo jasné, že jí bude muset znovu připomenout svůj plán.

„Podepíšeme papíry a pak si najmeme firmu, která provede hlavní opravy v domě. Za pár měsíců se nastěhujeme, užijeme si krátkou epizodu života na farmě, zatímco ceny nemovitostí budou strmě stoupat, a pak to prodáme. A ty můžeš celou dobu hledat náš vysněný domov tady na severu, jestli chceš. Nebo, pro mě za mě, třeba na pláži. Tenhle pozemek je až příliš výhodná koupě, než abychom ji odmítli, a věřím, že se nám naše oběť vyplatí.“

Nora už tyhle řeči párkrát slyšela, ale on se v nich postupně hodně zlepšil a dokázal ji teď mnohem lépe přesvědčit. Maloměsto, kde žili, jí naprosto vyhovovalo. Nijak netoužila změnit životní styl a představa hmyzu, zvířat, domácích prací a dalších povinností kolem farmy jí připadala pod její úroveň.

Jenže v minulosti provedla různé věci. Věci, na které není právě hrdá. Věci, kterých lituje. A tak si řekla, že tohle je nejspíš její karma, nebo aspoň šance, jak všechno napravit, aniž zničí své manželství. Vzpomněla si na Steva Clemmonse, zástupce ředitele u nich ve škole, a polil ji stud. Je ráda, že mění působiště. Úsměvem snadno skryla nepříjemné pocity a objala Daniela.

„Jsi ten nejchytřejší chlap, jakého znám, a věřím, že ses rozhodl správně.“ Políbila ho.

„Jen pokračuj.“

Nora se zasmála a vymanila se z jeho objetí.

„Tak do toho. Pojdme koupit tu farmu.“

„Tak jo, jdeme na to,“ řekl Daniel a následoval ji směrem k budově.



V kanceláři advokátní firmy seděla u bizarně dlouhého konferenčního stolu dvojice mužů: George Gratzel senior, menší plešatý muž mezi šedesátkou a sedmdesátkou, a George Gratzel junior, vysoký statný chlap s hustou černou hřívou, který evidentně zdědil geny spíš po mamince. Daniela s Norou doprovodila do konferenční místnosti mladá veselá sekretářka.

„Pan a paní Hillovi, vítejte u nás,“ řekl George senior a společně se synem vstali.

„Rád vás oba zase vidím,“ přidal se George junior.

„Pánové Gratzle a Gratzle,“ pozdravil je Daniel a každému zvlášť se uklonil, čímž ovšem pobavil jen sám sebe.

„Zdravím,“ řekla Nora a mile se na ně usmála.

„Posaďte se,“ pravil starší z obou Georgeů. „Jak už jsem zmínil do telefonu, tahle schůzka vás nebude nijak bolet. Čeká vás jenom pár podpisů a ani ne do hodiny bude všechno vyřízené.“

„Tak pojdme na to,“ řekl Daniel a odsunul Noře židli, aby si mohla sednout.

S povděkem se opatrně usadila, aby nevrázila břichem do mohutného stolu. Daniel se posadil vedle ní.

„Jak se daří drobkovi?“ zeptal se mladší George Nory a ukázal na její těhotenské břicho.

„Jakému drobkovi?“ zeptal se s naprosto vážnou tváří Daniel.

Oba Georgeové zbledli.

„No, já jsem...,“ koktal George junior.

„Danieli, nech toho,“ napomenula ho Nora. „Ano, jsem těhotná a naší maličké se vede dobře.“

„Ježíš, chlape!“ oddechl si George junior. „Málem jsem dostal infarkt.“

Daniel se zasmál a pokrčil rameny.

„Porušil jsi základní společenské pravidlo: Nikdy neupozorňuj na těhotenství,“ dloubl George otec škádlivě syna loktem do žeber. „A u klientů už vůbec ne! Kdyby tě viděla matka, na místě by tě umlátila tvým vlastním kufříkem.“

„Přesně tak, Gratzle, nikdy neukazuj na slona v místnosti,“ prohodil Daniel s pohledem upřeným na oba muže.

Nora nad nepatřičným humorem svého manžela jen potřásla hlavou.

„Děláte tu i rozvody?“ přerušila chvíli trapného ticha.

Oba advokáti se od srdce rozesmáli.

„Na vás dva si budeme muset dát pozor,“ prohlásil George junior, když se opět uklidnil a začal rozdávat hromádky papírů. „Jste teda pěkný párek šprýmařů.“

Daniel si vzal svůj paklík dokumentů a začal v něm listovat. Nora popadla pero, připravená stvrdit smlouvu svým podpisem.

„Zelené lány, za chvíli jsme u vás,“ pronesla, plně smířená s tím, co se má stát.

KAPITOLA 2

POLOVINA ČERVNA 1994,
JIHOZÁPADNÍ ČÁST ZÁPADNÍ VIRGINIE

FIRMA JMÉNEM CARMINŮV STAVEBNÍ TÝM OPRAVOVALA DŮM už od dubna, kdy s nimi majitel podepsal smlouvu. Nebyla to sice nijak velká zakázka, ale zato dost náročná. Dům ze čtyřicátých let nikdy neprošel rekonstrukcí. Celé přízemí – kuchyně, obývací a malý kamrlík – potřebovalo novou podlahu a obklady. Schodiště bylo na několika místech nutné vyspravit. Menší z obou pokojů v horním poschodí byl v ucházejícím stavu, ale celá druhá strana patra s hlavní ložnicí byla zničená požárem, který tu vypukl loni v březnu. Dům měl dostat novou střechu namísto provizorní plachty, která dosud bránila dalším škodám způsobeným deště. Výmalbu, drobné opravy v domě a úpravy pozemku si už vyřeší noví vlastníci sami. Kromě toho je zde i neopravený sklep, který však zůstane v nynějším stavu.

Tři řemeslníci, tvořící pracovní skupinu, protahovali směny, aby byli s prací napřed. Šlo o majitele firmy Carmina a jeho dva pomocníky Mika a Roye. Carmine byl chlap jak hora, měl zrzavé vlasy a mohutné, dlouholetou dřinou vypracované svaly. Bylo mu něco málo přes čtyřicet a firma pod jeho vedením vzkvétala. Jako řemeslník byl velmi šikovný a v městečku měl pověst chlapíka, který dodržuje termíny. Mike a Roy byli oba podsadití mladíci něco přes

dvacet. Dokázali postavit, opravit nebo zrekonstruovat cokoli, co jim kdo zadal, pokud za zakázku dostali dost peněz, aby mohli po práci zajít do baru.

Měli zrovna polední pauzu, všichni tři seděli na kapotě Carminovy fordky a pojídali hamburgery, které si přivezli k obědu.

„Kolik dní nám ještě zbejvá?“ zeptal se s plnou pusou Mike.

Carmine s odpovědí nespěchal. Pomalu polkl a napil se.

„No, až dokončíme ten velký pokoj, už nás čeká jenom střecha. Do termínu máme ještě tři tejdny, ale hádám, že za dva nebo tři dny bysme to mohli mít komplet hotový. Záleží na tom, jak dlouho se tu vy kluci chcete ještě zdržet.“

„Mně je to jedno,“ odpověděl Roy. „Asi bych to tu rychle dorazil a pustil se do něčeho novýho.“

„Souhlas,“ řekl Mike.

„Tak fajn.“

Carmine polkl poslední sousto a dopil limonádu. Pak si zapálil cigaretu bez filtru a otočil se k domu.

„Vypadá to o hodně líp než před dvěma tejdny,“ řekl přes rameno k oběma klukům, kteří seděli za ním.

Oba s plnou pusou souhlasně zamručeli.

„Už jsem opravoval pár domů, co vyhořely, ale tendle je každopádně ze všech nejdivnější.“

Carmine rozhodně nebyl žádný zkušený hasič, ale když to tu poprvé viděl, všiml si hodně zvláštních stop po ohni.

„Co tím jako myslíš?“ zeptal se Mike.

Carmine dál upíral zrak na starcovu bývalou ložnici. Ještě před dvěma týdny to byla jen ohořelá komora. Teď pokoj vypadal moc pěkně, pokud to tak mohl sám říct.

„Když vypukne požár, nedává smysl, aby sám od sebe zhasl, pokud má kolem spoustu žrádla,“ poznamenal Carmine.